

Arrest

nr. 308 513 van 19 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2024 houdende de *“betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANDERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DE CORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zijn vingerafdrukken op 7 juli 2023 geregistreerd werden in Kroatië en dat hij er ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 27 juli 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 10 augustus 2023 in toepassing van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) instemmen met voormeld verzoek.

1.2. Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen die beslissing dient verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 301 118. Op 15 juni 2024 vordert hij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

1.3. Op 23 januari 2024 neemt de staatssecretaris een beslissing houdende de “*betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer*”. Hiertegen dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 311 591. Op 15 juni 2024 vordert hij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

Deze beslissing, die het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, luidt als volgt:

“(…)

BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. I.

geboren te Saracha e Naghlo, op (...)1992

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn In het kader van de Dublinprocedure dd. 23.01.2024 (1)

Overwegende dat op 10/08/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Kroatië op grand van artikel 20.5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 24/08/2023 een beslissing 'bijlage 26^{quater}' kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn/haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 23/01/2024 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 11/12/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene diende op 17/07/2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26/07/2023 vond het dublininterview plaats.

Op 22/08/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd hem in persoon betekend op 24/08/2023.

Op 19/09/2023 ontvingen we een adreswijziging met K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare als nieuwe woonplaatskeuze voor betrokkene.

Op 24/09/2023 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26^{quater} in bij de RvV. In het verzoekschrift wordt K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare genoemd als verblijfsadres van betrokkene.

Op 11/12/2023 voerde de politie van PZ RIHO een adrescontrole uit te K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. De twee bewoners op het adres, samenwonenden, verklaarden betrokkene niet te kennen en voegden er aan toe dat betrokkene nooit op het adres verbleven heeft.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak

C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging

61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor de behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlangen tot maximum 18 maanden.

(...) "

1.4. Op 10 juni 2024 wordt een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen die verzoeker ter kennis wordt gebracht op 11 juni 2024. Hiertegen dient verzoeker op 15 juni 2024 bij de Raad een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 318 092.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt: "§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 23 januari 2024 houdende de "betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer", slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing, waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd, reeds zijn ingeschreven op de rol en mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn, bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 10 juni 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoeker op 11 juni 2024 ter kennis gebracht werd, maakt de verwijdering van verzoeker imminent, nu die zijn vasthouding beveelt in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op 15 juni 2024, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 10 juni 2024 ingediend. De onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid *juncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De vordering tot schorsing werd bij de Raad reeds op de rol ingeschreven (RvV 311 591) en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door verweerder.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat hij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië en dat een gedwongen overdracht naar Kroatië dus nakend is. Hij heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Waar verzoeker in zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen een bespreking weergeeft van de volgens hem geschonden bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, dient eraan te worden herinnerd dat de Raad in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid heeft om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen.

Artikel 39/82, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.*

Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

De Raad moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, overgemaakt per JBox op 10 maart 2024.

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert hij een manifeste beoordelingsfout aan.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de notie van 'onderduiken' gaat verzoeker concreet in op materieel en moreel element. Hij licht toe als volgt:

"i. Materieel element: "onderduiken"

In casu dient vastgesteld te worden dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker onderduikt, aangezien hij niet verantwoordelijk is voor de situatie van dakloosheid waarin hij zich bevindt.

Verzoeker heeft, sinds zijn aankomst in België, nooit een opvangcentrum toegewezen gekregen, ondanks zijn vraag hiertoe en zijn recht hierop. Toen hij zich heeft aangeboden om zijn verzoek in te dienen werd hij, zoals zovele anderen, geconfronteerd met gesloten deuren aan het Klein Kasteeltje en met een weigering om hem opvang te bieden, waardoor verzoeker zelf oplossingen heeft moeten vinden.

Gedurende zijn hele procedure, gaande van de indiening van het verzoek tot de verlengingsbeslissing die door middel van huidige verzoekschrift aangevochten wordt, heeft verzoeker geen opvangplaats toegewezen gekregen door Fedasil. Het is pas na het nemen van de verlengingsbeslissing dat verzoeker een opvangplaats toegewezen werd in het open terugkeercentrum van Arendonk. Hoewel dit centrum reeds na het nemen van de bijlage 26quater toegewezen kon worden, gebeurde dit niet.

Ter staving van zijn maandenlange situatie van dakloosheid voegt verzoeker bij huidig verzoekschrift:

- Een medisch doorverwijzingsformulier, opgemaakt door de "Humanitaire Hub" op 27 juli 2023, waarbij verzoeker doorverwezen wordt naar het Sint-Pietersziekenhuis te Brussel en er aangedrongen wordt op de zeer preciaire toestand waarin hij zich bevindt;

- Een medisch voorschrift van het "Refugee Medical Point" van 21 december 2023, een medische noodkliniek die opgericht werd in het kader van de opvangcrisis en een ondersteuningsmaatregel vormt voor mensen die geen opvang kregen;

- Een kaartje van "La Fontaine", een centrum voor zorg en hygiëne voor daklozen;

Indien verzoeker over een opvangplaats had kunnen beschikken, had hij uiteraard geen beroep moeten doen op de noodhulp die aangeboden wordt in het kader van de opvangcrisis.

Ook vóór het nemen van de bijlage 26quater, dus in de periode van 17 juli 2023 tot 24 augustus 2023, beschikte verzoeker niet over een opvangplaats. Het is onbetwistbaar dat de opvangcrisis op dat moment (en tot op heden) volop aan de gang was, waardoor de toewijzing van een opvangplaats binnen de maand hoe dan ook onmogelijk geweest zou zijn.

Dat verzoeker nooit een opvangplaats werd toegewezen, blijkt afdoende uit wat voorafgaat.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat verwerende partij, op het moment van de bestreden beslissing, over informatie beschikte waaruit bleek dat verzoeker nooit opgevangen werd door Fedasil. Zo heeft zij toegang tot het wachtregister en werkt zij nauw samen met Fedasil, waardoor de opvangsituatie van verzoeker haar noodzakelijkerwijze bekend was.

Dit gezegd zijnde, hoeft het geen betoog dat de situatie van dakloosheid en instabiliteit waarin verzoeker zich bevond niet aan hem te wijten is. Verzoeker spreekt geen Engels, Frans of Nederlands en kan zich erg moeilijk oriënteren, heeft nooit enige vorm van hulp aangeboden gekregen om zichzelf wegwijs te maken in België en kwam dan ook in een onmogelijke situatie terecht.

Bovendien is verzoeker bijzonder kwetsbaar, zoals blijkt uit het psychologisch attest van 19 september 2023, dat ook bij het verzoekschrift tegen de bijlage 26quater werd gevoegd. Dit rapport luidt als volgt:

"Monsieur S. I. présente une détresse psychologique qu'il associe à des événements stressants vécus dans son pays et lors du trajet migratoire. En effet, monsieur mentionne de la rumination mentale, des difficultés de sommeil (endormissement et cauchemars), de l'irritabilité et de la colère. Monsieur ressent de l'inquiétude et du stress en raison de la situation compliquée de sa famille qui est actuellement en Afghanistan.

Nous avons fait passer l'inventaire de dépression de Beck (Beck Depression Inventory- I DB), dans l'objectif d'évaluer l'intensité globale des symptômes de la dépression, au cours des deux dernières semaines précédant la passation de ce questionnaire. Pour cet auto-questionnaire, Monsieur S. I. a obtenu un score de 43 suggérant une dépression extrême. Celle-ci se traduit entre autres, par du pessimisme, pleurs, tristesse, auto-dévalorisation, isolement social, perte d'intérêt et d'appétit, pensées suicidaires, fatigue, préoccupation par rapport à la santé, perte d'intérêt sexuel, pensées noires et forte sensibilité au bruit.

Nous avons également fait passer l'échelle de l'état post-traumatique (Posttraumatic Checklist Scale-PCLS). Ce dernier permet d'évaluer l'intensité et la fréquence des symptômes de l'état de stress post-traumatique suite à un événement de vie stressant, le mois précédant la passation du questionnaire. Pour cet auto-questionnaire, Monsieur S. I. a obtenu un score significatif de 67, suggérant entre autres, avoir des pensées et des rêves en lien avec l'événement stressant, des symptômes d'intrusion, d'évitement, d'hypervigilances ainsi que des symptômes de réminiscence et reviviscence (flash-back).

Selon les observations, un suivi psychologique est recommandé afin de permettre à Monsieur de pouvoir travailler sur les conséquences de ses traumatismes. (...) »

Vrije vertaling : "De heer S. I. vertoont psychologische problemen die hij in verband brengt met stressvolle gebeurtenissen in zijn land en tijdens de migratiereis. Hij maakt gewag van mentaal piekeren, slaaproblemen (moeilijkheden om in te slapen en nachtmerries), prikkelbaarheid en woede. Hij voelt zich angstig en gestrest vanwege de gecompliceerde situatie van zijn familie, die zich momenteel in Afghanistan bevindt.

We namen de Beck Depression Inventory (BDI) af om de algehele intensiteit van depressieve symptomen in de twee weken voorafgaand aan het afnemen van de vragenlijst te beoordelen. Voor deze zelfvragenlijst behaalde de heer S. I. een score van 43, wat wijst op een extreme depressie. Dit omvat pessimisme, huilen, verdriet, zelfspot, sociale isolatie, verlies van interesse en eetlust, zelfmoordgedachten, vermoeidheid, piekeren over gezondheid, verlies van seksuele interesse, sombere gedachten en hoge gevoeligheid voor lawaai.

We hebben ook de Posttraumatic Checklist Scale (PCLS) afgenomen. Deze beoordeelt de intensiteit en frequentie van symptomen van een posttraumatische stressstoornis na een stressvolle gebeurtenis in het leven in de maand voorafgaand aan de vragenlijst. Voor deze zelfvragenlijst behaalde de heer S. I. een significante score van 67, wat onder andere wijst op het hebben van gedachten en dromen die gerelateerd zijn aan de stressvolle gebeurtenis, symptomen van intrusie, vermijding en hypervigilantie, evenals flashbacksymptomen.

Volgens de observaties wordt psychologische begeleiding aanbevolen om hem in staat te stellen aan de gevolgen van zijn trauma te werken."

Dat verzoeker in deze context, gelet op zijn verhoogde kwetsbaarheid en zijn situatie van dakloosheid, geen verblijfadres kon meedelen is dan ook niet verwonderlijk. Hij gaf echter wel een keuze van woonplaats op om toch op de hoogte te kunnen blijven van eventuele beslissingen die in zijn dossier zouden tussenkomen en liet op die manier, in zekere zin en in de mate van het mogelijke, toch nog iets van zich horen.

Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat verzoeker niet onderduikt, aangezien hij nooit een opvangplaats kreeg toegewezen door verwerende partij. De eigen fout van verwerende partij, die erin bestaat geen opvang te bieden aan verzoekers om internationale bescherming, ligt rechtstreeks aan de oorzaak van de situatie waarin verzoeker is terechtgekomen, en dit omwille van de uiterst precare situatie van dakloosheid waarin hij zich bevond.

Verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op een situatie die zij zelf gecreëerd heeft en die manifest onwettelijk is (cfr. de duizenden veroordelingen door de Belgische arbeidsrechtbank) om een voor verzoeker nadelige beslissing te nemen en te motiveren.

Dit is des te meer het geval nu uit het arrest Jawo blijkt dat een verlenging naar 18 maanden op restrictieve wijze toegepast moet worden, en deze verlenging slechts in uitzonderlijke gevallen mag plaatsvinden, quod non in casu.

Er is dus geen sprake van "onderduiken", zoals verwerende partij beweert in de bestreden beslissing, aangezien verzoeker in een onmogelijke situatie terecht kwam die door verwerende partij zelf tot stand gebracht werd maar niet "onderduikt".

Het materieel element is dus, in casu, niet voorhanden.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

ii. Moreel element: de bedoeling om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten

Moest Uw Raad van oordeel zijn dat het materieel element toch voorhanden zou zijn, dient alleszins vastgesteld te worden dat het moreel element volledig ontbreekt, aangezien verzoeker geenszins de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten.

In casu is er geen sprake van een intentie om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, maar wel, opnieuw, van een onmogelijke situatie waarin verzoeker nooit opgevangen werd door verwerende partij en verwerende partij dus zelf verantwoordelijk is voor het feit dat verzoeker onvindbaar was.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker een uitnodiging kreeg voor een ICAM-afspraken op 26 september 2023. Hij heeft deze afspraak echter gemist omwille van zijn mentale toestand, waarna hij zijn raadvrouw contacteerde om dit aan te geven. Verzoekers raadvrouw nam vervolgens contact op met verwerende partij, waarbij zij stelde:

"Mijnheer ontvang een uitnodiging voor een afspraak op uw dienst op 26/09, maar heeft deze afspraak gemist. Mijnheer lijdt aan psychische problemen (zie bijlage) en heeft het moeilijk om zijn hoofd erbij te houden.

Kan u hem een nieuwe afspraak geven zodat hij zich deze keer wel kan aanbieden ? Kan deze uitnodiging voor de zekerheid naar mij gestuurd worden ? Dan maak ik hem over aan mijn cliënt met de nodige uitleg."

Zonder enige vorm van begrip voor de situatie van verzoeker antwoordde de ICAM-dienst als volgt:

"Meester,

Alleen medische attesten worden geaccepteerd als reden voor afwezigheid bij een ICAM-interview.

Het certificaat van een psycholoog is dus niet toelaatbaar.

Mvg,"

Hierop antwoordde verzoekers raadvrouw:

"Beste,

Bij deze bevestig ik de bereidheid van mijn cliënt om zich op een nieuwe afspraak aan te bieden, moest deze ingepland worden.

Met vriendelijke groeten,"

Verwerende partij gaf vervolgens geen nieuws meer, en er werd aan verzoeker geen nieuwe afspraak gegeven. Nochtans was verzoeker bereid om zich aan te bieden op deze afspraak, en heeft hij deze intentie tot medewerking ook zo snel mogelijk gesignaleerd. Verwerende partij was eveneens op de hoogte van de tussenkomst van verzoekers raadvrouw en kon hem, zo nodig, via haar bereiken. Het is verwerende partij die naliet om hem een nieuwe afspraak te geven, waardoor er een nieuwe fout in hoofde van verwerende

partij vastgesteld kan worden: eerst gaf zij aan verzoeker geen opvangplaats, om hem vervolgens geen nieuwe afspraak te geven bij de ICAM-dienst terwijl verzoeker dit zelf had voorgesteld. Er kan dus geen sprake zijn van een intentie tot onderduiken in hoofde van verzoeker, maar wel van een manifest gebrek aan medewerking vanwege verwerende partij.

Het moreel element is evenmin voorhanden.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening en van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan dan ook vastgesteld worden.”

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop verweerder steunt vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt, met name artikel 29 van de Dublin III-Verordening, alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit een simpele lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker zowel de juridische als de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent, daar hij deze *in concreto* aanvecht in zijn middel.

De Raad benadrukt dat het verweerder is toegestaan op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden indien zij vaststelt dat de betrokkene onderduikt. Deze termijn van maximaal 18 maanden is nodig om een vreemdeling die is ondergedoken terug te vinden en over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat verweerder gebruik maakt van deze mogelijkheid om op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening de termijn van overdracht te verlengen tot maximaal 18 maanden en er wordt ook toegelicht welke redenen hem ertoe hebben gebracht te besluiten dat verzoeker is ondergedoken en zich poogt te onttrekken aan de bevoegde diensten.

De Raad leest in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening overigens geen formele motiveringsplicht en wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de (Europese) wetgever werd toegekend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van

de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken van verzoeker concreet gemotiveerd als volgt:

“Uit het verslag van de woonstcontrole van 11/12/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene diende op 17/07/2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26/07/2023 vond het dublininterview plaats.

Op 22/08/2023 werd voor betrokkene de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd hem in persoon betekend op 24/08/2023.

Op 19/09/2023 ontvingen we een adreswijziging met K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare als nieuwe woonplaatskeuze voor betrokkene.

Op 24/09/2023 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26quater in bij de RvV. In het verzoekschrift wordt K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare genoemd als verblijfsadres van betrokkene.

Op 11/12/2023 voerde de politie van PZ RIHO een adrescontrole uit te K. A. (...) bus (...), 8800 Roeselare. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. De twee bewoners op het adres, samenwonenden, verklaarden betrokkene niet te kennen en voegden er aan toe dat betrokkene nooit op het adres verbleven heeft.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging

61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor de behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlangen tot maximum 18 maanden.”

Verzoeker voert aan dat niet kan worden aangenomen dat hij onderduikt aangezien hij niet verantwoordelijk is voor de situatie van dakloosheid waarin hij zich bevindt.

Verzoeker stelt dat hij sinds zijn aankomst in België nooit een opvangcentrum toegewezen heeft gekregen, ondanks zijn vraag hiertoe en zijn recht hierop. Verzoeker benadrukt dat hij gedurende zijn hele procedure, gaande van de indiening van het verzoek tot de verlengingsbeslissing die door middel van huidige verzoekschrift aangevochten wordt, geen opvangplaats toegewezen gekregen heeft door Fedasil tot pas na het nemen van de verlengingsbeslissing.

Hoewel de Raad uiteraard begrip kan opbrengen voor de precaire situatie waarin verzoekers om internationale bescherming kunnen verkeren, te meer in het licht van de opvangcrisis, kan verzoeker met zijn betoog, dat hij geen opvangplaats kreeg toegewezen – hetgeen op zich niet wordt betwist door de Raad nu dit gegeven steun vindt in de stukken van het dossier - evenwel geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij op 19 september 2023 een wijziging heeft aangebracht wat betreft de gekozen woonplaats en daarbij een adres te Roeselare opgaf, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts terecht vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 24 september 2023 inzake de bijlage 26quater datzelfde adres te Roeselare opgaf als zijn verblijfplaats (waarbij de Raad opmerkt dat hier woonplaatskeuze werd gedaan op het kantooradres van zijn advocate). Verzoeker betwist dit niet.

Waar verzoeker ter staving van zijn maandenlange situatie van dakloosheid een medisch doorverwijzingsformulier toevoegt dat is opgemaakt door de “*Humanitaire Hub*” op 27 juli 2023, alsook een medisch voorschrift van het “*Refugee Medical Point*” van 21 december 2023, een medische noodkliniek die opgericht werd in het kader van de opvangcrisis en een ondersteuningsmaatregel vormt voor mensen die geen opvang kregen en ook nog een kaartje toevoegt van “*La Fontaine*”, een centrum voor zorg en hygiëne voor daklozen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker op 19 september 2023 en 24 september 2023 voormeld adres te Roeselare als woonplaatskeuze en verblijfsadres heeft opgegeven.

Door vol te houden dat hij geen opvangplaats werd toegewezen en aan te voeren dat verweerder op het moment van de bestreden beslissing over informatie beschikte waaruit bleek dat verzoeker nooit opgevangen werd door Fedasil, dit gelet op de toegang tot het wachtregister en de nauwe samenwerking met Fedasil, kan verzoeker – zelfs indien kan aangenomen worden dat hij daadwerkelijk dakloos was – evenwel geen ander licht werpen op zijn eigen verklaringen en de door hem opgegeven informatie naar verweerder toe van september 2023 inzake zijn verblijfsadres te Roeselare. De Raad stipt samen met verweerder aan dat het hierbij aan verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en om zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of om te communiceren aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij dakloos was. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker, ook indien hij dakloos was, aan de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou kunnen melden dat hij toch niet op het opgegeven adres te Roeselare verbleef en waarom hij dan geen andere contactinfo kon doorgeven. Zonder deze informatie konden de politie en verweerder de rechtmatige verwachting hebben dat de verzoeker daadwerkelijk op het door hem opgegeven adres te Roeselare zou verblijven.

Het is dan ook in lijn met het arrest Jawo dat de politie op dat adres een woonstcontrole heeft verricht op 11 december 2023 en er mocht van uitgaan dat verzoeker daar ook daadwerkelijk zou verblijven. Nu verzoeker daar niet kon aangetroffen worden en de bewoners ook meedeelden verzoeker niet te kennen en dat hij nooit op dat adres heeft verbleven, kwam het verzoeker toe zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of opnieuw te communiceren dat hij eventueel dakloos was. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde motiveert dat het verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt uit te zoeken waar verzoeker effectief verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de diensten van verweerder verzoeker uitdrukkelijk hebben gewezen op zijn verplichtingen inzake het meedelen van de correcte verblijfsplaats. Zo ontving en ondertekende verzoeker op 26 juli 2023 een document “*verklaring betreffende procedure*” waarin hij onder meer het volgende bevestigde:

“(…)

Ik bevestig kennis te hebben genomen van mijn verplichting om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk en op schriftelijke wijze op de hoogte te brengen bij elke wijziging van mijn effectief adres en desgevallend een nieuw adres dien te communiceren.

Ik erken dat het niet tijdig melden hiervan, gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van mijn procedure.

“(…)”

Verzoeker werd zodoende reeds van meet af aan op behoorlijke wijze in kennis gesteld van de verplichting om steeds zijn effectieve adres mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinprocedure.

Waar verzoeker opmerkt dat hij geen Engels, Frans of Nederlands spreekt en zich erg moeilijk kan oriënteren, hij nooit enige vorm van hulp aangeboden heeft gekregen om zichzelf wegwijs te maken in België en dan ook in een onmogelijke situatie terechtkwam, kan hij geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen nu hij evenwel in staat was om op 19 september 2023 een wijziging aan te brengen wat betreft de gekozen woonplaats waarbij hij een adres te Roeselare opgaf, alsook in staat was om een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in te dienen op 24 september 2023 tegen de bijlage 26^{quater} waarbij hij datzelfde adres te Roeselare opgaf als zijn verblijfplaats.

Verzoeker meent tevens bijzonder kwetsbaar te zijn zoals blijkt uit het psychologisch attest van 19 september 2023 waarin sprake is van een score die “*wijst op een extreme depressie*” en een score die “*wijst op het hebben van gedachten en dromen die gerelateerd zijn aan de stressvolle gebeurtenis, symptomen van intrusie, vermijding en hypervigilantie, evenals flashbacksymptomen*”, waarbij psychologische begeleiding wordt aanbevolen om verzoeker “*in staat te stellen aan de gevolgen van zijn trauma te werken*”.

De Raad moet evenwel vaststellen dat de hierin opgesomde symptomen en het gevoerde onderzoek uitsluitend zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen zodat niet objectief en afdoende kan blijken dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om correcte informatie aangaande zijn verblijfsadres te verschaffen. Evenmin kan dit blijken uit de bijgebrachte recente e-mails (van mei 2024) van verzoekers sociaal assistente die overigens dateren van na de bestreden beslissing zodat deze geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker op dezelfde dag als het psychologisch attest als erna op 24 september 2023 evenwel in staat was het adres te Roeselare op te geven als zijn (verblijfs-)adres.

De Raad stipt verder aan dat het feit dat men niet kan gevonden worden op een gegeven adres niet automatisch kan gelijk gesteld worden met een opzettelijke wil om zich aan de overdracht te onttrekken en de situatie geval per geval moet onderzocht worden waarbij de mogelijkheid moet geboden worden aan te tonen dat men niet de bedoeling heeft zich aan de autoriteiten te onttrekken. De Raad neemt aan dat er immers voor de hand liggende redenen kunnen zijn waarom men tijdelijk en juist op het moment van de woonstcontroles op eenzelfde dag niet aanwezig is op een verblijfsadres. *In casu* dient er evenwel beklemtoond te worden dat verzoeker zelf aangeeft dakloos te zijn geweest en aldus lijkt te stellen nooit te hebben verbleven op het opgegeven adres te Roeselare, alsook moet benadrukt worden dat de politie niet enkel heeft vastgesteld dat verzoeker niet aanwezig was op 11 december 2023 op het door hem gecommuniceerde verblijfsadres, doch ook heeft vastgesteld dat volgens de bewoners zij verzoeker niet kennen en hij nooit op dat adres heeft verbleven.

Ook is het juist dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo zich verzet tegen een gemakkelijke verlenging van de overdrachtstermijn (punten 52 en 60), dat de verlenging van deze termijn "*uitzonderlijk*" moet blijven en dat er concrete indicaties moeten zijn voor het onttrekken aan de overdracht. Tegelijk stelde het arrest Jawo echter dat het buiten bereik blijven van de nationale autoriteiten om de overdracht te voorkomen, wordt vermoed wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. Het weze herhaald dat op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, verweerder niet wist waar verzoeker zich precies bevond en dit onweten is aan het gedrag van verzoeker toe te schrijven die de diensten van de verweerder niettegenstaande hij nadrukkelijk op zijn verplichtingen werd gewezen, niet van op de hoogte heeft gesteld dat hij niet op het opgegeven adres te Roeselare zou verblijven, zoals gecommuniceerd op 19 en 24 september 2023. Het gegeven dat verzoeker in oktober 2023 aangaf bereid te zijn zich aan te bieden voor een nieuwe ICAM-afpraak hetgeen volgens hem duidt op zijn intentie tot medewerking, kan voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Verzoeker heeft de afspraak van 26 september 2023 immers gemist zonder valabele elementen aan te brengen ter rechtvaardiging van deze afwezigheid en pas een week erna heeft zijn advocate getracht deze afwezigheid te verschonen met een psychologisch attest dat door de ICAM-dienst niet werd aanvaard (daar enkel medische attesten worden geaccepteerd) en zonder in dit e-mailverkeer enige informatie te verschaffen aangaande het (correct) verblijfsadres van verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om – mede gelet op het correcte motief dat het verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan verweerder toekomt om uit te zoeken waar de verzoeker al dan niet effectief verblijft en hij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van verzoeker inzake zijn verblijfplaats(en) – te besluiten dat verzoeker poogt buiten het bereik van de diensten van verweerder te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt gelet op het voorgaande *prima facie* dan ook niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

H. CALIKOGLU